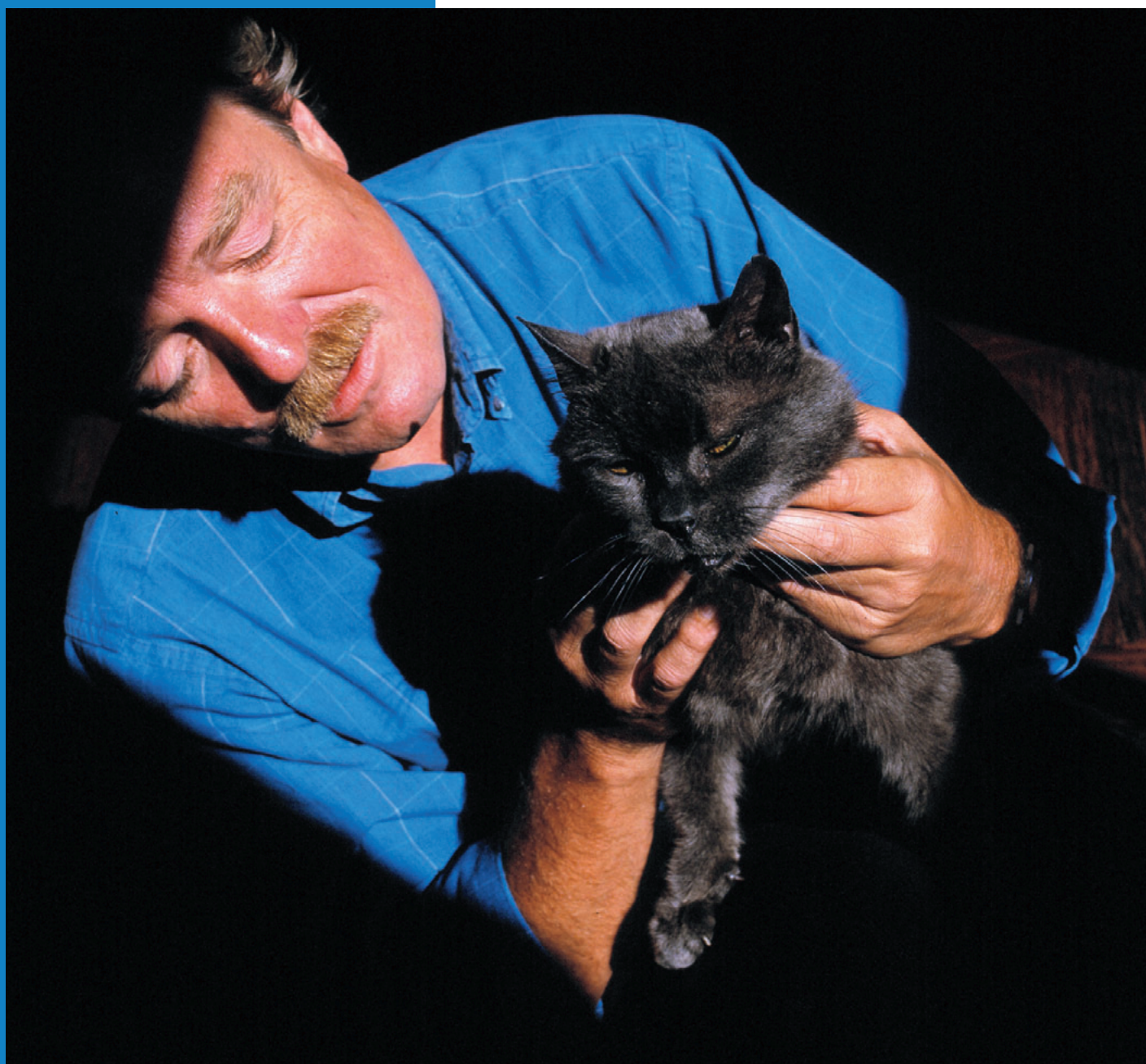

Tekst **Marjolijn van Gelder**

Fotografie **Ton van Til**

Partners

Wonen met dieren volgens Midas Dekkers

op poten

Vier oktober: het samenlevingscontract tussen mens en huisdier krijgt deze maand een extra impuls. “Dierendag is de raarste dag van het jaar. De slager hakt voor ons het ene dier in mootjes om het aan het andere dier op te voeren. We kijken daar tevreden bij en voelen ons de grootste dierenvriend.” Aan het woord is – het kan niet missen – de bekendste bioloog van Nederland, Midas Dekkers.

Een mooie septembermiddag in een oud burgemeestershuis aan de Vecht. Boven in zijn bibliotheek zit Midas Dekkers voor een vitrine vol uitzonderlijke verzamelingen, om zich heen wanden vol boeken. Hier en daar een skelet of een opgezet dier. “Vooral die stoffige, vervormde oude opgezette wezentjes zijn prachtig,” zegt hij vergenoegd. “En als er dan ook nog een paar stukjes ijzerdraad uit willen steken, ben ik helemaal gelukkig.”

‘De gemiddelde Nederlandse man wordt minder geaaid dan de gemiddelde Nederlandse hond of kat’

Over het mooie van vervallen opgezette dieren schrijft hij in zijn boek ‘De Vergankelijkheid’, maar veel vaker gaat het over de levende have. Want hij mag dan wel het nut van kinderen niet erg inzien (een gedachte die hij smakelijk uitwerkt in zijn nieuwe boek ‘De larf’), tegen een poes of wat in huis heeft hij geen bezwaar. “Mijn vier katten zijn ’m gesmeerd uit angst voor de schilders, die aan de achterkant van het huis bezig zijn,” verontschuldigt hij zich. “Ik had ooit Arie, een heel fotogenieke poes. Als die de kans kreeg zat hij eerder voor de camera dan ik.”

Alleen de 15 jaar oude, bijna blinde Daan laat zich paaien en steekt zijn bolle grijze kop om de deur. Midas pakt hem liefdevol op voor de foto.

Geitenwollen sokken • De kasteleinszoon werd 56 jaar geleden als Wandert Dekkers geboren onder de toog van een Amsterdamse kroeg. Wandert? “Midas kwam pas later,” zegt hij. “Eerst maak je als mens een larvenstadium door en in de puberteit ontpop je je in een explosie van pukkels en popmuziek tot volwassene. Die overgang leek mij een mooi moment om een andere naam aan te nemen. Wat moet je je hele leven ook met een naam die ooit in de mode was? Pas jaren nadat ik Midas had bedacht, kwam ik erachter dat Midas in Amerika het populairste merk uitlaatpijp was. Toen had ik wel een beetje spijt.” En waarom bioloog? Na een jeugd vol testjes en proefjes wilde hij het hoogste in de wetenschap bereiken. Professor in de natuurkunde. “Maar het jaartje dat ik nodig had om van braaf katholiek kasteleinszontje een rebelse, linkse student te worden, bracht ik hoofdzakelijk door in de studentensociëteit. Dat combineerde slecht met natuurkunde. Daarna koos ik biologie, onderbroken door een tijdelijke hang naar tekenaar of musicus. Op een dag keek ik in de spiegel en schrok me dood. Daar stond iemand met een verbaasde gezichtsuitdrukking, een verkeerde trui, verkeerde schoenen en geitenwollen sokken. Ik was bioloog geworden.” ☹

Het dier als gezinslid • Als bioloog heeft Dekkers veel over huisdieren geschreven en die informatie vindt onder de miljoenen huisdierenbezitters in Nederland gretig aftrek. Waarom nemen al die mensen dieren in huis?

“Dat is vooral zo omdat mensen vol liefde zitten die ze graag willen geven,” zegt hij. “Houden van mensen valt echter niet mee. Die ander houdt opeens op met houden van en dan krijg je een enorme tik. Je bedenkt je een volgende keer wel tweemaal. Met huisdieren loop je heel wat minder risico. Bovendien is het aaien van een zacht huisdier veel lekkerder dan het aaien van een mens. Zacht haar van een poes, op de juiste manier gestreken, levert ook nog prettig gesnor op. Kan het lekkerder? Ik ben ervan overtuigd dat de gemiddelde Nederlandse man minder wordt geaaid dan de gemiddelde Nederlandse hond of kat.” Tachtig procent van de mensen met een huisdier beschouwt het dier als onderdeel van het gezin, zo wijst recent onderzoek uit.

“Moderne architecten bouwen alles open, van glas: kaal, glad en koud”

“Volgens mij moet dat honderd procent zijn,” zegt Dekkers. “Vroeger telde een gezin een vader, een moeder en pakweg zes kinderen. Nu hebben ouders twee kinderen, twee katten, een

hond en een schildpadje. Kortom: het gezin is weer compleet.” Wat vindt Midas van de buitensporige aandacht en uitgaven voor onze huisdieren? Die blikjes peperduur voer, trimsalons, compleet aangeklede begraafplaatsen, rugzakjes, zonnebrillen en regendekjes? “Mensen houden nu eenmaal heel erg veel van hun huisdieren,” verklaart hij vergoelijkend. “Het is voor een mens niet zo moeilijk om zijn liefde te tonen aan een ander mens. ‘Ik hou van jou’ vliegt net zo lang tussen mensen over en weer tot dat het saai wordt en er eentje mee ophoudt. Het is veel moeilijker om honden en poezen je liefde te betuigen. Veel te dikke beesten of honden met kleertjes? Het is de ultieme vorm van liefde willen geven en niet weten hoe dat moet. De dierenwinkels spinnen goed garen bij die machteloosheid. Elke dag een blikje muis voor de poes zou prima zijn, maar we geven uit liefde veel liever een duur blikje poezenvoer. Goedkoop of duur, er zit overal dezelfde drab in. Zo’n prijzig blikje is voor 1 gulden eten en voor 4 gulden een lekker gevoel. Waar koop je dat nog vandaag de dag?”

Moderne architectuur als ziekte • Huizen bieden mensen veiligheid, een dak boven hun hoofd, beschutting. Kennen huisdieren een zelfde soort behoefte aan veiligheid? “Mensen hoeven van andere mensen geen veiligheid te verwachten. Die lopen alleen maar weg. Zo denken dieren er ook over. Kijk maar eens wat poezen doen als het onweert. Die rennen heus niet naar jou toe maar ze kruipen weg in een donker hoekje of onder een tafel. Dat is hún huis.”

En dat brengt Midas Dekkers op wat er mis is met de huizen van tegenwoordig. “Wat doen die moderne architecten? Ze bouwen alles open, van glas, kaal, glad en koud. Een ziekte die omstreeks de jaren twintig is uitgevonden,” zegt hij verontwaardigd. “Ik overtuig de hoge heren architecten, die altijd gelijk willen hebben, daar graag van. Doe vooral weg die donkere hoekjes, zachte kussens, kleine besloten kamertjes. Schaf het baarmoederachtige huis uit de negentiende eeuw gerust af. Jaag de mensen maar allemaal dat andere hol in, want veiligheid zoeken ze toch: dan maar een auto, een eigen paradijsje met zachte bekleding en mooie muziek. Lekker veilig en knus in de file.”

Een selectie uit het werk van Midas Dekkers

Midas Dekkers heeft een flink aantal titels op zijn naam staan. Zie voor een overzicht www.schrijversnet.nl

Relevant voor dit interview zijn:

De larf (ISBN 90-254-1296-3) **Zeer onlangs verschenen en na eerdere internationale successen als 'Lief dier' en 'De vergankelijkheid' zijn derde lijvige werk. De tegenhanger van 'Dr. Spock' ziet het kind zuiver biologisch als larf, die een metamorfose ondergaat tot volwassene.**

Poot (ISBN 90-254-9537-0)

Poes (ISBN 90-254-1288-2)

De boeken zijn uitgegeven door uitgeverij Contact in Amsterdam.

De hond als uithangbord • En het huis brengt hem weer op het huisdier. Want onze huizen en auto's bieden niet alleen veiligheid, maar ook imago: we kunnen ermee laten zien wie we zijn of willen zijn, en dat geldt volgens Midas Dekkers ook voor onze huisdieren. "Je kan elke hond kiezen die je wilt. In tegenstelling tot kinderen – daarbij moet je maar afwachten wat eruit komt. Een hond kan je kiezen naar je eigen karakter. Een socioloog heeft in de wachtkamer van een dierenarts geobserveerd welke mensen en dieren samen kwamen. Elk vooroordeel werd

**'Honden zijn dieren voor beginners,
poezen dieren voor gevorderden'**

bewaarheid. Hele grote enge honden hoorden bij hele grote enge mannen of juist bij hele kleine enge mannetjes. Poedeltjes bij oude moekes maar ook bij hele nuchtere mannen. En met reden. Je wilt laten zien wat je bent. Met je huis, met je inrichting, met je auto. Maar huis, inrichting en auto zijn hartstikke duur. Als je op een goedkope manier wilt laten zien wie je bent, kies dan gewoon voor een hond. Drie keer per dag show je het beestje rond. Dat is werkelijk het allergeodkoopste uithangbord van jezelf."

Hondenliefhebbers zijn volgens Midas Dekkers trouwens totaal andere wezens dan liefhebbers van poezen. "Qua karakter zijn een hond en een poes totaal verschillend," zegt hij. "De hond heeft als wolf ooit in een roedel geleefd. Het is dus een sociaal dier. Er is één hond de baas, de opperhond en alle andere honden zijn onderhonden. Die opperhond vindt het leuk baas te zijn, maar die onderhonden vinden het zo mogelijk nog leuker. Een hond is een hiërarchie op pootjes. Poezen daarentegen zijn van nature alleen. Ze zijn daardoor niet echt in staat tot sociaal contact. Behalve jonge poesjes. Die vertonen sociaal gedrag naar de moederpoes. Contact met poezen berust dus op de verhouding tussen moeder en kind.

Onder hondenliefhebbers vind je dus mensen die de baas, de vaderrol willen spelen. Marktonderzoek levert nog meer karakteristieken op. Hondenliefhebbers drinken vaker bier, houden meer van voetbal, gaan zelden naar het theater.

Poezenliefhebbers hebben graag de moederrol. Ze houden van spa en wijn, doen veel culturele dingen, zijn artistieker of zouden dat willen zijn.

Honden zijn dieren voor beginners. Je ziet alles aan ze. Poezen zijn daarentegen dieren voor gevorderden. Je moet heel goed naar ze kijken."

Heerlijk misverstand • Algemeen bekend is dat Midas behoort tot de categorie poezenliefhebbers. Kan hij zich een leven zonder poezen voorstellen? "Nee," zegt hij, "en een hemel evenmin. Dat is een akelig en zinloos samenzijn. Dat samenleven van mens en poes berust weliswaar op een misverstand, maar het is het heerlijkste misverstand dat er is. Zoals een Amerikaans dichter ooit schreef: 'Oh heaven will not ever heaven be, unless my cats are there to welcome me'."

Anno 2002 wonen we samen met:

3.200.000 katten
1.600.000 honden
6.700.000 konijnen
1.200.000 kleine knaagdieren
8.200.000 terrariumdieren
7.900.000 vissen

(Bron: DIBEVO, Amersfoort)

